

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1927 | 76. AARGANG

I DE DØDES RIGE.

Af Dr. *James E. Talmage* af de Tolvs Raad.

»Vi tror, at formedelst Kristi Forsoning vil alle Mennesker blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.«

Der er intet Grænseskel sat med Hensyn til de levende og døde. Hvem er de levende? Kun de, der for nærværende besidder et dødeligt Legeme, bestemt til, før eller senere, at dø. Hvem er de døde? Alle de utallige Myrriader, der en Gang levede i Kødet, og som allerede er gaaet til de fra Legemet forløstes Verden. Dersom Forsoningen, fuldbyrdet af vor Herre Jesus Kristus, er et Middel til Frelse, kun for de faa, som har levet igennem en bestemt Tidsperiode, og som har hørt og antaget Evangeliet, medens de var i Legemet, da vilde Guds Sons Offer blive af en begrænset og liden Virkning. Skrifternes tydelige Ord siger anderledes. Kristus udtalte, at hans Mission som Menneskeslægtens Frelser og Forløser strakte sig til hinsides Graven. Overvej Betydningen af hans Ord: »Sandelig, sandelig siger jeg eder, den Tid kommer, ja, den er nu, da de døde skulle høre Guds Sons Røst, og de, som

høre den, skulle leve. Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som er i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som har gjort det Gode, til Livets Opstandelse, men de, som har gjort det Onde, til Dommens Opstandelse.« (Joh. 5: 25, 28, 29.)

Jesus Kristus døde paa Korset, i bogstavelig Forstand en Død ligesom alle andre Mennesker. Medens hans Legeme laa i den udhuggede Grav, eksisterede den udødelige Kristus som en frigjort Aand. Hvor var han, og hvori bestod hans Virksomhed i Tiden mellem hans Død paa Golgatha og hans Opstandelse fra Graven med Legeme og Aand forenet som en opstanden Sjæl? Den mest almindelige Antagelse er denne, at han gik derhen, hvor de dødes Aander almindeligvis gaar. Han var dèr i den Tid, Aanden var forløst fra Legemet som en Aand iblandt Aander. Skrifterne bekræfter denne Opfattelse som sandfærdig. Medens Kristus var i Aandeverdenen, virkede han iblandt de afdødes Aander, baade de, der var i Paradis, og de, der var i Fængsel for deres Ulydighed. Herom bærer Peter Vidnesbyrd: »Thi ogsaa Kristus led engang for vore Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring.« Videre læses: »Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde, for at de vel skulde være dømte paa Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden.« (1. Peter 4: 6.) »Og han sagde: »Jesus! kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige.« Og han sagde til ham: »Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset.« (Luk. 23: 42, 43.)

Jesu Aand og den omvendte Synders Aand forlod deres korsfæstede Legemer og gik til samme Sted i Aandernes Verden. Ingen af dem gik paa den Tid ind i Himmelen, vor evige Faders Bolig; thi tredie Dagen efter, da Jesus som et opstandet Væsen saa den grædende Magdalene, sagde han med den største Bestemthed til hende: »Rør ikke ved mig, thi jeg er

endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig dem: »Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.«

Kristus og den bodfærdige Tyv gik til Paradis; men Paradis er ikke et Særkende for Guds Bolig. At drage den Slutning, at den korsfæstede Overtræder blev frelst, formedelst hans inden Døden gjorte Bekendelse og derved sikrede sig et specielt Pas til Himmelen, med hans Synder udslettede, uden at have efterkommet Evangeliets Love og Ordinancer, vil være at tilsidesætte saavel Bogstavet som Aanden af Skriften og at sætte sig ud over saavel Fornuft som Dømmekraft. Vi finder intet Sted nogen Hjemmel til at tro paa Dødsbekendelse som et Naadesmiddel. Kun ved en personlig Tro, Omvendelse og Daab kan Tilgivelse for Synd erholdes. Den døende Forbryder, der af Kristus fik det trøstende Løfte om en Plads i Paradis, tilkendegav baade Tro og Omvendelse. Velsignelsen, som blev given ham, havde det Indhold, at han paa den Dag skulde høre Evangeliet forkyndt i Paradis. Antagelse eller Forkastelse af det frelsende Budskab blev overladt til hans egen fri Vilje. Forlangendet om Adlydelse af Evangeliets Love og Ordinancer var ikke ophævet, ikke sat ud af Kraft eller fortrængt i dette Tilfælde og vil heller ikke blive det for nogen Sjæl.

For de døde, som levede og døde i Uvidenhed om de frelsende Betingelser, eller som viste Ulydighed til dem, men som senere omvender sig, foreskriver Guds Plan en vikarierende Administration af de væsentlige Ordinancer udført af den efterlevende Slægt til Fordel for deres afdøde Slægtninge. Om dette frelsende Arbejdes Udførelse profeterer Malakias saa tydeligt (Mal. 4: 5, 6); og den herlige Opfyldelse heraf ses i denne moderne Tid. De store Templer, bygget af de Sidste Dages Hellige, er for en stor Del opretholdt for de levendes Tjeneste til Fordel for de døde.

JESU KRISTI EVANGELIUM ER MERE END EN MORALSK LOV.

Oversat fra Liahona.

—

Den tiltagende Vantro indenfor de kristne Kirker med Hensyn til Jesu Kristi Guddommelighed har som naturligt er i høj Grad angrebet Troen paa Bibelens Lærdomme med Hensyn til Forsoningen og Genfødelsen. Den herskende Idé er, at medens visse Lærdomme og Ordinancer maa have haft en midlertidig Betydning for Folket i fordums Dage, saa er det nu de fleste af de Lærdes Anskuelse, at Betydningen af disse Lærdomme og Ordinancer har været meget overdreven; thi Hovedvægten bør lægges paa den Moralitet, som omtales i Evangeliet. I Stedet for det gamle Evangeliums Indhold om »Kristus og ham korsfæstet«, hører vi nu sjælden fra den moderne Prædikestol andet end Evangeliets moralske Lærdomme. Det er altsammen meget godt, saa langt det gaar; men en saadan Lærdom repræsenterer ikke Jesu Kristi Evangelium. Uanset alle forekommende Spørgsmaal var Jesus Kristus den største Morallærer, som Verden nogensinde har kendt, men han var endnu mere; thi han var den sande Guds Søn, Faderens Førstefødte i Aanden og hans enbaarne Søn i Kødet og desuden, i Henhold til hans guddommelige Bestemmelse, døde han paa Golgatha for at forsone for Verdens Synder.

Jesu Kristi Evangelium er en guddommelig forberedt Plan med den Hensigt at frelse Mennesket fra hans Synder, samt rense og fuldkommengøre ham formedelst Lydighed til saadanne guddommeligt aabenbarede Principper og Ordinancer, der vil forberede ham for en Ophøjelse i den himmelske Verden. Evangeliet er en vel udviklet Plan eller et System af Love og Ordinancer, hvorved denne Jords Indbyggere, formedelst streng Lydighed, tilsikres en Genforening med Faderen og Sønnen.

Evangeliet i sin Fylde, saaledes som det er blevet gengivet til Jorden i disse de sidste Dage formedelst Besøg af him-

melske Væsener, aabenbarer det Faktum, at enhver Søn og Datter af Adams Efterkommere havde en Forudtilværelse som et aandeligt Væsen i den himmelske Verden, før de fik et kødeligt Tabernakel. Evangeliets Love og Ordinancer er Midlerne og de eneste Midler, ved hvilke Menneskenes Børn kan blive frelste og erholde en Ophøjelse i Guds Rige og dvæle i Guds Nærhed. Han er i et celestialt Rige, og for at komme i hans Nærhed er det nødvendigt for os at lære og adlyde Lovene, som han har bestemt i dette Rige.

I Henhold til den moralske Orden i Universet, da er det sandt, at naar vi gør det Gode, finder vi en stor Tilfredsstillelse, og den rene moralske Lære af Jesus af Nazareth har, som naturligt er, løftet Verden op til et højere Standpunkt, end den kunde have naaet paa anden Maade; thi Evangeliet, som Kristus og hans Apostle lærte, havde en Mening og Værdi langt ud over alt andet. Det er en Kaldelse til et højere Liv, støttet af guddommelig Kraft, der villig ydes til alle, der vil underkaste sig de Love og Ordinancer, som Gud har indført i sin Kirke. Igennem Lydighed til Evangeliet er guddommelig Oplysning givet til Manden, hvorved han er i Stand til at overvinde det Onde og erholde en sand Kundskab om Gud og hans evige Hensigter. Al nødvendig Kundskab er gjort tilgængelig for ham igennem den Helligaands Gave, hvilken enhver sand Troende modtager. Igennem det gengivne Evangelium har vi ved direkte Aabenbaring fra Gud erholdt en fuld Kundskab om de forskellige Rigers himmelske Herlighed og Naturen af Indbyggerne i hver og specielt om Betingelserne, hvorved vi gives Adgang til den celestiale Verden, hvor Faderen og Sønnen opholder sig, tilligemed Forsikringen om, at alle, som vil adlyde Guds Befalinger, blive trofast og tapper i hans Tjeneste, vil nyde det Privilegium at dvæle der evindelig. Jesu Kristi Evangelium er saaledes en »Guds Kraft til Frelse«, thi det har indenfor sin Rækkevidde de Midler, ved hvilke himmelske Kræfter kan blive benyttet af alle, som vil antage og adlyde dets Lærdomme.

HELBREDET VED GUDS KRAFT.

Jeg blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 31. Januar 1926. Mit Helbred har aldrig været stærkt. Da jeg var 12 Aar gammel, blev jeg angrebet af Tuberkulose og kom paa Æbeltoft Sanatorium og var der i elleve Maaneder. Jeg var endda ikke helt rask, men fik Lov til at komme hjem for Skolens Skyld. Jeg gik nu i Skole en Time hver Formiddag og en Time hver Eftermiddag, men var stadig under Lægetilsyn.

I 1914 fik jeg en Lungehindebetændelse, og Tuberkulosen blussede op igen, saa der maatte et andet Sanatorieophold til. Denne Gang kom jeg paa Skørping Sanatorium, hvor Opholdet varede i otte Maaneder. Nu havde jeg det imidlertid saa godt, at Lægen tiltraadte, at jeg kom ud iblandt fremmede, hvilket jeg vilde have godt af. Jeg fik saa Ophold hos en Lærerfamilie paa Landet, men jeg skulde ingen Løn have, da vi jo ikke vidste, om jeg kunde holde ud at arbejde. Det var i Aaret 1916. Da jeg rejste fra denne Plads, var jeg ikke rask, og i de følgende tre Aar derefter søgte jeg Læge hele Tiden, og i Aaret 1919 maatte jeg igen paa Hospitalet efter at være opgivet af Lægen. Jeg blev nu opereret for en Nyresygdom, og det tog tre Aar, før jeg var rask nok til at udføre legemligt Arbejde.

I 1922 blev jeg angrebet af en Lungehindebetændelse, og i seks Maaneder maatte jeg holde Sengen. Jeg var da saa afkræftet, at der igen maatte et Sanatorieophold til. Jeg skulde have været der i seks Maaneder, men Forholdene i mit Hjem var nu blevet noget forandret. Min Moder var død. Hun døde i 1920 ogsaa af Tuberkulose. Jeg var saa hjemme og skulde bestyre Huset for min Fader og mine yngre Søskende. Da jeg imidlertid havde været paa Sanatoriet i fire Maaneder, fik jeg Efterretning fra mit Hjem om, at min Fader var blevet syg, og der var ingen til at pleje ham. Jeg rejste saa hjem, Overlægen vilde gerne have beholdt mig lidt længere, men

gav mig Tilladelse til at komme tilbage igen, for, sagde han, »De vil komme til at trænge dertil«.

Jeg havde det nu godt i nogle Aar, men jeg maatte være forsigtig og have megen Hvile.

Jeg havde faaet en Plads som Husbestyrerinde hos en ældre Dame. Hen paa Foraaret begyndte jeg at føle mig saa træt, og det varede ikke mange Maaneder, førend alle Symptomer paa Tuberkulose viste sig. Jeg gik saa til Lægen, og denne sagde, at jeg var temmelig meget angrebet, og det Bedste var at tage paa Sanatoriet igen. Ansøgningen blev sendt samme Dag. Efter nogle Dages Forløb rejste jeg til Aarhus og henvendte mig til Ældsterne paa Konferencekontoret og bad om at blive salvet. Jeg tog lige derfra hjem til min Søster, og da jeg var meget træt, gik jeg i Seng med det samme. Nu skete der noget forunderligt, for jeg sov hele Natten til langt op ad Formiddagen, sov igen om Middagen til hen paa Eftermiddagen. Da der var gaaet ca. otte Dage, begyndte jeg at føle mig bedre, og i Løbet af tre Maaender var jeg fuldstændig rask. Jeg kunde holde ud at arbejde og kunde cykle flere Mil paa en Dag uden at blive træt. Da Tiden kom, at jeg skulde paa Sanatoriet, vilde jeg ikke rejse. Men da bad min Fader og mine Søskende mig om at tage af Sted, thi de troede ikke, jeg var rask endnu. Jeg opfyldte saa deres Bønner og rejste til Sanatoriet for fjerde Gang, men det viste sig, at jeg var helt rask. Nu er det en fast Regel, at kommer man paa Sanatoriet, skal man blive der i tre Maaneder, enten man er syg eller rask, og da de tre Maaneder var omme, blev jeg sammen med mange andre kaldt til Overlægen.

Hvad Overlægen sagde til mig, vil jeg bemærke her: »De har haft Tuberkulose og har ogsaa haft det i Sommer, men De var rask, inden De kom herop, og Deres Lunger er rene. Men det undrer mig, naar jeg ser tilbage paa denne Plade fra 1915, og saa denne her,« — det var den, som lige var røntgenfotograferet af mine Lunger. »For var der Tuberkulose, men

nu er der ikke noget. De er fuldstændig rask og kan leve i mange Aar.« Jeg kan tilføje, at da jeg hørte disse Ord, blev jeg saa overvældet af Taknemmelighed i mit Hjerte, at jeg straks gik til mit Værelse og nedbøjede mig og takkede Herren for denne store Velsignelse, som nu var kommen til mig, vel vidende, det var ham, som havde helbredet mig gennem sine Tjenere.

Det er nu en Maaned siden, jeg kom fra Skørping, og i denne Tid har jeg haft det saa godt som aldrig nogensinde før. Jeg udfører mit daglige Arbejde uden Træthed, og jeg tiltager i Vægt. Jeg er meget glad ved, at jeg er blevet et Medlem af »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«, thi uden jeg var blevet bekendt med Jesu Kristi Evangelium, var jeg nok aldrig bleven rask.

Aarhus, den 25. Januar 1927. *Jenny Møller.*

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNING.

Ældste Heber J. Christiansen er hæderlig afløst fra sit Arbejde som Missionær i den Danske Mission med Tilladelse til at rejse hjem den 25. Februar med Dampskibet »Oscar II«. Vi ønsker vor Broder og Medarbejder en lykkelig Hjemrejse.

FORFLYTTELSE.

Ældste N. P. Rasmussen er afløst fra at arbejde i Københavns Konference og beskikket til at virke i Aarhus Konference.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

EN HILSEN OG EN GAVE.

Det Første Præsidentskab udsendte ved Nytaarstid en Hilsen ledsaget af en Gave til alle Kirkens Missionærer over hele Jorden. Gaven bestod af en smukt indbundet Bog, hvis Ind-

hold er et Foredrag om Morten Luther af Thomas Carlyle. Først i Bogen findes et indklæbet Blad, der i faa Ord overrækker Gaven og udtaler en kærlig Velsignelse og Forsikring om, at Præsidentskabet stedse beder for Missionærernes Succes ude i Missionsmarken. Præsentationsbladet er egenhændigt underskrevet af Præsident Heber J. Grant, hvilket sikkert vil glæde enhver Missionær.

Det er meget betegnende, at denne særegne Bog kommer som en Gave til Missionærerne i Lande, hvor Morten Luther af mange er anset som en Apostat. Af de Sidste Dages Hellige er han derimod agtet og respekteret som en stor Reformator og en Forløber for Evangeliets Gengivelse og Kristi Kirkes Oprettelse i vore Dage. Carlyle betegner Luther som en mægtig aandelig Helt og Profet, som mange Mennesker i den forløbne Tid og i kommende Tider vil yde deres Taknemmelighed.

Som Missionærer er vi alle taknemmelige for Gaven og for den Opmuntring, der indbefattes i Hilsenen, hvilken vi gengælder med Forsikring om, at vore Bønner opgaar daglig til Naadens Trone for vore Ledere.

SYG, MEN I GOD BEDRING.

Præsidenten over den Norske Mission, Ældste Martin Christophersen, der har været syg i en længere Tid, er nu oppe igen og i god Bedring, hvilket sikkert vil glæde hans mange Venner baade i Norge og Danmark.

RETTELSE.

I vor Missions-Statistik i forrige Nummer har der indsneget sig en Fejl. Københavns Konference er anført med 14 døbte i 1926, skal være *24*. Det totale Antal døbte i Missionen bliver derfor *60*, ikke som anført 50.

DEN NORSKE MISSION.

DAAB I HAUGESUND GREN.

Følgende Personer blev indlemmet i Kirken ved Daab den 24. Januar: Ingeborg Solberg og Laurits Kasper Johannes Vaage. Daabshandlingen udførtes af Ældste Olaf Vogeler og Haandspaalæggelsen af Konferencepræsident Harald Sørensen og Grensforstander Lars Birkeland.

DØDSFALD I TRONDHJEMS GREN.

Søster Ellen Brenne afgik ved Døden den 11. Januar. Hun var født i Mosviken Herred den 16. Marts 1847, annammede Evangeliet den 26. September 1922 og har været et trofast Medlem af Kirken.

Begravelsen foregik paa Tilfredsheds Kirkegaard den 19. Januar. Mange af Sangkorets Medlemmer var mødt frem og sang to Sange. Graven indviedes af Konferencepræsident Harald Eriksen.

KORT OVERSIKT OVER MISJONSVIRKSOMHETEN I DET FORLØPNE AAR.

Der er i det siste aar døpt	57
Barn velsignet	24
Døde	16
Emigreret	27
Utelukket	2
Skrifter utdelt	84.142
Hefter utdelt	11.647
Mormons Bøker solgt	69
Evangeliske samtaler	2.016
Møter avholdt	2.021
Antal medlemmer i misjonen	1.648
Antal misjonærer (derav 5 lokale)	19

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS VIRKSOMHET I 1926.

Antal indskrevne medlemmer	453
derav bestyrelse og distriktsøstre	84
Antal møter avholdt	398
Antal besok gjort av distriktsøstrene	2106
Antal specielle besok til syke	66
Artikler laget for at sælges	215

Indtækter gjennem aaret	Kr. 5259,90

Utdelt til trængende	Kr. 3989,70
Ved friville Gaver	» 2174,30
Tilsammen	Kr. 6164,00

Familier hjulpet	84
Enkle personer hjulpet	36

Martin Christophersen,
Missionspræsident.

MENNESKETS GUDDOMMELIGE FORUTTILVÆRELSE.

I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud. (Joh. 1: 1.)

Vi som Siste Dages Hellige har en særegen lærdom med hensyn til vor foruttilværelse, og som menneskene i vore dage ikke kan fatte eller forstaa, da de har sine egne forutfattede meninger om det samme. Saaledes tror de, at mennesket — baade aand og legeme — begynder at leve omtrent paa samme tid, som det fodes til verden, eller lidt før, og at dette er livets begyndelse, samt at aanden forenes med legemet paa samme tid, som dette skabtes. Til disse begrundelser svarer vi absolut nei, da alle menneskelegemer (tabernakler), som skabtes fra Adams dage og indtil denne dag, er dannet av jordens elementer, thi vi er av jord (jordiske). Vore legemer er ifolge

organisasjonsprincipperne og lovene blit ordnet med ben. kjøtt, sener og hud, og ut fra dette organisasjonsprincip kommer saa spørsmaalet: Hvor fik disse legemer sine aander fra? Skaber Herren en ny aand, hver gang et legeme fødes? I saa fald ophørte ikke skaberverket paa den 7. dag, som verden tror, men vor Herre maa da uavbrudt skabe aander til at bebo menneskets tabernakler, og han maa daglig være beskjæftiget hermed, da der fødes mange hundrede individer til verden hver dag. Og forresten skaber ikke Herren en ny aand, hver gang et legeme fødes, thi det synes ikke fornuftigt eller guddomsmæssigt. Det væsen, som opliver dette legeme, som gir det liv, virkekraft og evne til at handle og tænke, er meget ældre end tabernaklet, kanske tusind aar gammelt, maaske flere tusind aar. — Det næste spørsmaal blir da: Men hvorledes og av hvem blev aanden skabt? — Da jordens hjørnestener lagdes og grundvolden befæstedes, og da Herren dannet denne skjønne og herlige bolig, som kaldes jorden, da var der glædestid, og Guds barn jublet av glæde, fordi de fik et smukt opholdssted, og hvor de kunde faa tabernakler for sine aander at bo i. Kan nogen fatte de lykkeliges tal, der jublet av glæde og fryd, da denne jord blev skabt? Nei, erindringen herom er blit tat bort, fordi de er i et jordisk tabernakel. Selv Jesus Kristus, der var med at skabe jorden og organiserede verden, maatte dog hans dømmekraft, forstand, indsigt, kundskab, magt, han før besad, tages bort, da han indtraadte i det barnlige tabernakel. Han var nødt til at begynde nedenfra og opad, gradvis modtagende naade efter naade, sandhed efter sandhed, kundskab efter kundskab, indtil han annammede sin faders fylde og sattes istand til at regjere og herske over alle ting. Ligesaa ogsaa med os mennesker. Vi, som Guds sønner og døtre, der jublede av glæde ved grundlæggelsen af denne jord, er komne her og har iført os tabernakler efter vor ældre broders eksempel og blit fornedret; thi det er fornedrelse at bli berøvet kundskab og magt, som vi engang hadde, og derved er vor erindring tat bort. Av bibelen

vet vi ogsaa, at Gud er vore aanders fader, og at der blandt den store og talrike familie av aander er nogle, som er mere forstandige end andre, thi Herren viste Abraham disse, idet han sa til ham: »Du er ogsaa en av dem, for du utvalgtes, for du blev fodt«, og i tilslutning hertil kan ogsaa anfores Jesu egne ord, idet han sier: »Jeg utgik fra Faderen og kom til verden; jeg forlater verden igjen og gaar til Faderen«. (Joh. 16: 28.)

Vi som Sidste Dages Hellige er saaledes forvisset om, at vi har hat en forutgaaende tilværelse, thi Salomon sier ogsaa, at naar legemet vender tilbake til jorden, vender aanden tilbake til Gud, som gav den, for dersom vi aldrig hadde eksisteret hos Gud, kunde vi heller ikke vende tilbake til ham. Og derfor utgjor aanden og legemet menneskets sjæl, da opstandelsen fra de dode er sjælens forlosning, og sjælens forlosning sker ved ham, der levendegjor alle ting, thi efterat sjælen har opfyldt maalet for sin skabelse, skal den vorde kronet med herlighet, ja med Gud Faders nærværelse. (P. B. 88: 15—20.)

Til slutning skal anføres en befaling fra Herren git til Joseph Smith i et syn:

»Dette er vidnesbyrdet, det siste av alle, som vi gir, nemlig at Jesus Kristus lever, thi vi saa ham ved Guds hoire haand, og vi hørte røster vidne, at han er Faderens enbaarne, at ved ham og formedelst ham og av ham er verdenerne blit til og skabte, og sammes indvaanere er avlet av dem, der er lik Gud, som sønner og døtre til Gud.«

Kjære soskende. Tænk noiaktig over denne lærdom, som her er omtalt, og enhver vil finde den ganske logisk og sand. Vi Sidste Dages Hellige er et underligt folk med en særegen lærdom, som verden ikke kan fatte, men forstaa den kan enhver, der vil tænke for sig selv og boie sine knæ i ydmyghet for den levende Gud og bede ham om visdom og forstand, saa vil dette blit git til dem.

Carl M. Hagberg.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 48.)

EVANGELIET PAA JORDEN.

Ifølge den store Plan skulde Mennesket komme paa Jorden uden nogen Erindring om det forbigangne, saa at det, ved at begynde Jordelivet som et Barn, kunde gentage alle de Stadier, der bidrog til dets Udvikling i Forudtilværelsen. Selv Adam og Eva glemte deres tidligere Liv; thi det var nødvendigt, at alle blev bragte under den samme Lov, og at ingen skulde kunne høste større Kraft frem for andre, fra deres forud erhvervede Erfaringer.

Adam lærer Evangeliet at kende. Den eneste fornuftige Ting, der var at gøre mod Aanderne, som saaledes blev sendte til Jorden, var at undervise dem om Menneskets Oprindelse og Fremtidsmuligheder og Jordelivets Mening og Hensigt. Uvidenhed vilde saaledes ikke blive antaget som en gyldig Undskyldning. Derfor, straks efter at vore forste Forældre var uddrevne fra Edens Have, kom der til Adam en Engel, som lærte ham Menneskets Historie at kende lige fra den forste til den sidste Dag. Saliggorelsens Plan — indbefattende Jesu Sonoffer, den organiserede Kirke, Hensigten med Præstedommet samt dets Myndighed, Menneskets Rettigheder saavel som dets Pligter paa Jorden, baade i og udenfor Kirken — blev tilfulde udviklet for ham.

Adam, Guds første jordiske Discipel, modtog som sin forste Lektie Undervisning om den store Filosofi, der gaar igennem hele Menneskets Tilværelse. Da Adam saaledes var bleven undervist om alt dette og havde annammet Sandheden, blev han dobt paa samme Maade, som Mennesker dobes den Dag i Dag; han modtog ligeledes alle Evangeliets andre Ordinancer og blev skænket Præstedommet, der gav ham Myndighed til i Guds Navn at gore Brug af dette i Overensstemmelse med den af Aanderne antagne store Plan til Menneskets Velfærd.

Den forste Uddeling. Efterhaanden som Adams Born og

Børnebørn kom til Verden, underviste han dem om alt, hvad der var bleven ham lært, saaledes at Kundskaben angaaende Loven kunde vedblive at være paa Jorden. Evangeliets Ordinancer blev forrettede, de Retfærdige blev organiseret som Medlemmer af Kirken ligesom nu, og Præstedømmets Myndighed blev af Adam overleveret til sine Børn, af dem til deres Børn og saa fremdeles, for at denne dyrebare Gave ikke skulde tabes.

Der er Sandsynlighed for, at Kirken i hine Dage var organiseret efter den patriarkalske Orden; i hvert Fald er det klart, at paa Enoks Tid (den syvende fra Adam) var Kirken fuldstændig organiseret med alle dens væsentlige Bestanddele. Evangeliets Forkyndelse, der begyndte med Adam og vedblev indtil Noa, da Syndfloden fandt Sted, kaldes i Almindelighed Evangeliets første Uddeling.

Det første Frafald. Lige fra Begyndelsen af sin jordiske Tilværelse beholdt Adam sin Handlefrihed. Gud kunde, enten direkte eller gennem tjenstgørende Væsener, baade belære, formane og befale ham, men Adam, som et frit Væsen, beholdt Rettigheden til efter eget Tykke at antage eller forkaste Herrens Ord. Adams Børn, handlende for sig selv, kunde ligeledes annamme eller forkaste det, der blev dem lært, selv om Menneskeracens Patriark lærte dem Retfærdighedens Vej at kende. Mennesket var altsaa den Gang, ligesom de nu er, i Besiddelse af sin Handlefrihed.

Adams Efterkommere begyndte straks at udøve deres Handlefrihed — nogle for og mange imod den store og originale Plan. Saaledes udøvede Kain sin Handlefrihed, da han myrdede sin Broder Abel. I Tidens Løb var der mangfoldige, der afveg fra Sandheden, som Adam forkyndte den, angaaende Menneskets Stilling i Universet, og forkastede Evangeliet. Altsaa, paa samme Tid, som Kirken blev oprettet i den første Uddeling, fandt ligeledes det første store Frafald Sted. I en Verden af intelligente Væsener med personlig Handlefrihed har det altid været, er og vil altid være Tilfældet, at nogle vil annamme, andre forkaste Sandheden. Sandheden vil

uden Tvivl en Gang i Tiden sejre, og alle til sidst lære Guds Vilje at kende; men Sejren ledsages dog af mange midlertidige Afvigelser fra Sandheden. Adam og de, der forblev standhaftige i den Tro, han lærte dem, vedblev trofast at belære andre angaaende Evangeliets evige Sandheder, som disse i deres Letsindighed havde tilsidesat, for om muligt at bringe dem tilbage til Sandhedens Erkendelse.

Senere Uddelinger. Det første Frafald endte med Syndfloden, som den Almægtige tilskikkede de Ugudelige paa Grund af deres Vederstyggeligheder og Synd. Saa vidt vides var Noa og hans nærmeste Familie de eneste, der blev frelst fra Døden. Men denne Familie repræsenterede dog alle Verdens Folk og Racer. Noa forklarede tydelig for den nye Race, at Syndfloden var kommen over Menneskene som en Straf for deres Hjerters Haardhed og den Ugudelighed, der raadede blandt dem, samt deres Forkastelse af de evige Sandheder og Ulydighed mod Gud. Han underviste dem om Nødvendigheden af at efterleve den store Plan, dersom saadanne Hjemsøgelser skulde undgaas i Fremtiden.

Evangeliet i dets Renhed blev forkyndt for dem alle. Ikke desmindre varede det kun en forholdsvis kort Tid, for Apostasiens Aand atter gjorde sig gældende blandt mange af dem. Menneskets Handlefrihed kan ikke holdes i Tømme: Dog er det muligt, at der siden Syndfloden ikke har eksisteret en saadan total Fordærvelse som under det første Frafald.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af SidsteDages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.